

Een openhartig gesprek met..

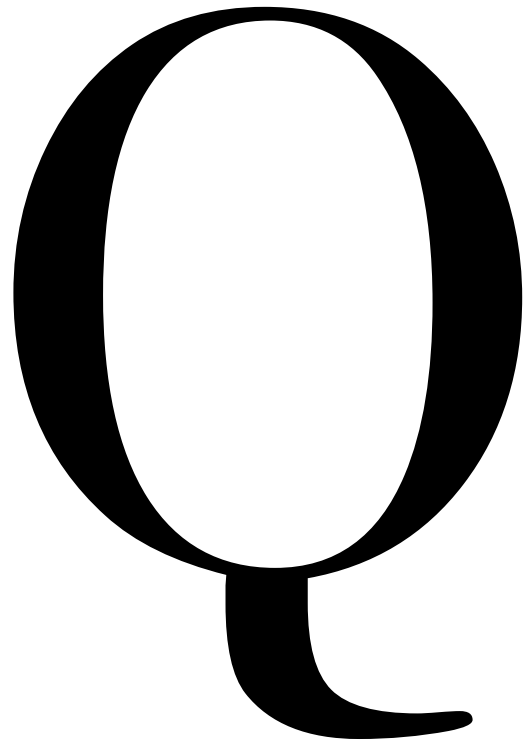
Quinta Gelaudie

‘Ik twijfelde of ik wel verdrietig mocht zijn’

Na een NIPT test kreeg Quinta Gelaudie bij 12 weken zwangerschap te horen dat er een verdenking was van het downsyndroom. Extra echo's en een vlokkentest leverden helaas dezelfde uitslag op. Samen met haar vriend besloot ze de zwangerschap af te breken. Met 14 weken beviel ze van haar dochter Lily. “Vanaf een roze wolk belandden we in een medische nachtmerrie.”

Quinta (40) was bij een vriendin op bezoek op het moment dat ze werd gebeld door haar verloskundige. De negatieve uitslag van de NIPT test drong in eerste instantie niet tot haar door: "Ik was vrij zakelijk aan de telefoon en vroeg wat die uitkomst precies betekent. De boodschap bleef steken alsof mijn hersenen het niet verwerkten." Nog diezelfde middag in maart vorig jaar werd ze doorverwezen naar het AMC voor nader onderzoek.

Een week later kregen Quinta en haar vriend het vermoeden van downsyndroom telefonisch bevestigd. "Het gesprek met het AMC duurde slechts enkele minuten. Ik kreeg geen uitleg over de oorzaak van het syndroom. Ik heb nog geopperd of de bloedarmoede in mijn familie ermee te maken kon hebben en of er gekeken was naar de opname van foliumzuur in mijn lichaam. Ik wilde meer antwoorden en weten of ik er zelf iets aan had kunnen doen. Op een gegeven moment vroeg ze of we het geslacht wilden weten. Dat was vrouwelijk, zei ze. Het klonk zo klinisch

allemaal. Waarom zei ze niet, het is een meisje. Totaal geen medeleven, weinig vragen, alleen die boodschap. Een schandelijk telefoontje vond ik het. Ik kan er nu nog boos om worden."

VERSTANDELIJK NIVEAU

Quinta en haar vriend waren het er al vrij snel over eens dat ze de zwangerschap wilden afbreken. Ze ging zelf op onderzoek uit om meer te weten te komen over het downsyndroom. "Even heb ik getwijfeld of ik het aan zou kunnen. Al gauw begreep ik dat bij het syndroom van Down moeilijk in te schatten is wat voor verstandelijk niveau het kindje zal hebben. Vijftig procent kan niet goed spreken. Een heel groot deel kan nooit zelfstandig reizen. Ook hebben ze meer kans op leukemie en dementie. Degenen die nog vrij hoog in hun intelligentie zitten, beseffen zich dat ze anders zijn en kunnen daar niets aan doen. Dat leidt bij sommigen tot depressie wat ik echt een hele nare gedachte vond. Ze zou haar leven lang onze zorg nodig hebben gehad. Wie had die zorg overgenomen als wij tachtig zijn?"

De afspraak bij het Rode Kruis Ziekenhuis in Beverwijk over het afbreken van de zwangerschap vond enkele dagen na het telefoongesprek met het AMC plaats. In de tussenliggende tijd wist Quinta zich niet goed raad met de situatie. "Ik zat thuis te wachten op die afspraak en dacht wat nu? Wie zorgt er voor mij? Ik miste voorlichting en begeleiding bij de voorbereiding naar die afspraak toe en voelde me verloren. Ik was niet meer actief in behandeling bij mijn verloskundige en niet bij het AMC, maar ook nog niet bij het Rode Kruis."

SCHAAL EN JUWELENDOSJE

Op tien april zou Quinta bevallen van Lily. Ze bedacht zich wat ze voor die tijd nog wilde ondernemen. "Jaren geleden al had ik me voorgenomen om als ik zwanger was mijn dikke buik te laten fotograferen. De afspraak stond in augustus, maar die had ik na de uitslag van de NIPT test afgezegd. Samen met mijn vriend besloten we die fotoshoot tóch te doen. Ik had weliswaar nog niet echt een dikke buik, maar achteraf ben ik blij met de foto's. Mijn vriend is naar de

'Lily is begraven in een klein roze juwelendoosje'

gemeente gegaan om Lily te erkennen. We kochten samen bij de Hema een doosje waar we haar in zouden begraven en een schaal waarin we Lily in water even thuis konden houden." Ze toont foto's van haar slaapkamer: "De hond lag bij ons op bed en Lily lag in haar schaalje naast ons op het nachtkastje. Zo sliepen we met z'n vieren." Ze heeft in die dagen ook de verloskundige gebeld die eerder haar zwangerschap begeleidde en gevraagd of het mogelijk was om nog een echo in de praktijk te maken. "Op het moment dat er in het AMC werd geconstateerd dat er iets niet goed met de baby was, werd alles zo medisch en negatief. Ze keken alleen maar naar wat er mis was. Ik wilde graag nog een 'mooie' echo van Lily in mijn buik. Ik was zwanger wat natuurlijk fantastisch is. Daar wilde ik van genieten zolang het kon. Gelukkig was de verloskundige heel begripvol en betrokken en wilde ze dat voor ons doen."

DRIËNVIJFTIG GRAM

In aanloop naar de bevalling probeerde Quinta zich geestelijk voor te bereiden op wat haar te wachten stond. "Ik wist vooraf bijvoorbeeld niet hoe een baby van 14 weken eruit ziet. Daar wilde ik op bedacht zijn. Ook ben ik naar bevallingsverhalen gaan googlen. Mijn bevalling zou ingeleid worden (op kunstmatige manier weeën opwekken, red.) zodat Lily geboren kon worden. Het liep anders dan wat ik van te voren had gedacht, maar dat geldt voor de meeste bevallingen." Ze laat foto's zien op haar telefoon van vlak na de bevalling. "Handjes, voetjes, mondje en oortjes, alles had ze. Haar oogjes waren nog dicht. Ze woog 53 gram en was nog geen tien centimeter lang. Ze paste in mijn hand. Het was al echt een baby'tje dat alleen nog maar verder zou groeien. Mijn vriend was heel verdrietig, ik voelde door alle hormonen juist voornamelijk liefde. Ik vond haar zo schattig."

Op tafel ligt het geboortekaartje van Lily, een paar babysokjes, een knuffel, een mini-voetafdrukje op papier en een vilten 'hemelwiegie', een tasje waarin het waterbakje met

‘Ik hoop vrouwen troost te bieden met het delen van mijn verhaal’

Lily zat: “Zo kregen we haar vanuit het ziekenhuis mee naar huis.” Daarnaast ligt een ingelijste zwart-wit foto van het baby'tje in de hand van Quinta. “We wilden een serie professionele foto's van Lily als herinnering. Stichting Still Fotografie werd ons aanbevolen door vriendinnen en het Rode Kruis Ziekenhuis. Deze fotografen maken foto's van stilgeboren of overleden baby's. De serie is bij ons thuis genomen. Ik was heel blij met de komst van de fotograaf. Zij had ervaring met dit soort fotosessies en vertelde ons hoe we Lily konden oppakken en met haar poseren. Ze stelde ons gerust. We kijken nog geregeld naar de foto's.”

STERREN KIJKEN

Die enkele dagen thuis met Lily waren heel speciaal, vertelt Quinta. “Op een avond hebben we met haar in de tuin gestaan en naar de sterren gekeken. Dat was mooi en intiem. Ik was in die tijd niet enorm verdrietig, eerder opgelucht. Ik hoefde geen moeilijke beslissingen meer te nemen, er was geen bevalling meer waar ik tegenop zag. Ik kon alles weer een beetje overzien. Het verdriet kwam later in de weken na de begrafenis en vooral rondom de uitgerekende datum 7 oktober. Dan zou er een kind is ons leven zijn geweest. Dat was een moeilijke tijd. Ik probeerde mezelf een beetje te verwennen, ging naar een masseur en kocht mooie bh's. De ouden pasten niet meer. Ik was zwanger geweest en dat wilde ik niet wegstoppen.”

Ze laat een foto zien van Lily in een klein roze juwelendoosje. Ze is begraven op begraafplaats Duinrust in Beverwijk. Lily heeft daar een eigen grafje op het kinderveld. “Mijn vader overleed twee jaar geleden. Hij werkte bij de gemeente Beverwijk en had nauw contact met de directeur van die begraafplaats. Ik vind het mooi dat ze daar ligt.”

“Familie en vrienden hebben we in het begin al vrij snel op de hoogte gebracht van de zwangerschap, en daarna ook van de uitslag van de NIPT test en onze keuze om de zwangerschap af te breken. Dat maakte het makkelijker om er later met hen over te praten, we hoefden niet te doen alsof het niet gebeurd was. Iedereen in onze omgeving

reageerde gelukkig begripvol. In het begin was ik bang voor de mening van mijn zus. Zij had lang met verstandelijk gehandicapten gewerkt, toch steunde ze me volledig. Ze zei zelfs dezelfde beslissing gemaakt te hebben als het haar zou overkomen. Ik heb van één iemand een negatieve reactie gekregen. Deze vrouw heeft zelf een kindje met downsyndroom. Dat ik haar moest vertellen dat wij om die reden de zwangerschap hadden afgebroken voelde voor mij alsof ik haar kindje afwijs, wat helemaal niet zo is natuurlijk. Ze had veel moeite met onze beslissing en dat begrijp ik volkomen. Er zijn genoeg verhalen over ouders van kinderen met downsyndroom, die doorknokken en vinden dat er ook veel moois te bereiken is. Dit maakte het nog ingewikkelder voor mij.”

SCHULDIG EN VERDRIETIG

In het Rode Kruis Ziekenhuis bezochten Quinta en haar vriend de verliespoli. Ze bespraken daar hoe te rouwen om een toekomst die je dacht te hebben, maar er niet meer is. “Ik voelde me schuldig en verdrietig. Tegelijkertijd twijfelde ik of ik wel verdrietig mocht zijn aangezien ik zelf gekozen had om de zwangerschap af te breken. Met al die veroordelende gedachten maakte ik mezelf urenlang. Uiteindelijk besepte ik me dat ik wel degelijk verdrietig mag zijn. Ik had natuurlijk liever een kindje zonder afwijking gehad. Bij de verliespoli zeiden ze: 'Je hebt schuld, maar je bent niet schuldig.' Langzaam kon ik het schuldgevoel loslaten en alsnog trots zijn op mijn zwangerschap.”

“Het afbreken van een zwangerschap is een moeilijk onderwerp. Het ligt gevoelig.

Ik wil mijn verhaal delen om anderen te steunen die voor eenzelfde beslissing staan en dezelfde lastige gevoelens ervaren. Ze zijn niet de enigen en zeker ook geen monster als ze voor afbreken kiezen. Ik hoop vrouwen troost te bieden en ook ideeën aan te reiken om de dagen voor de bevalling te vullen, zoals met een fotoshoot. Je bent nog even zwanger, geniet ervan.”

Wat Quinta enorm heeft gemist is informatie over het afbreken van een zwangerschap. “Als je op internet zoekt naar het thema zwangerschap is er van alles te vinden: zwanger zijn, bevallen, het moederschap, de opvoeding, maar nergens lees je over afgebroken zwangerschap. Het lijkt een taboe, er wordt niet over gesproken. Hoe fijn zou het zijn als er naast de Blijje Doos (een pakket met verzorgingsproducten en nuttige informatie voor zwangeren, red.) een Troost Doos zou zijn voor vrouwen die hun zwangerschap hebben afgebroken. Ik denk dat zij het veel harder nodig hebben.”★

Stichting Still Fotografie legt kosteloos herinneringen vast voor ouders, broertjes en zusjes bij: stilgeboren of overleden baby's vanaf 12 weken zwangerschap, een (naderend) afscheid van jonge kinderen tot 21 jaar en bij (naderend) afscheid van ouders van een jong gezin.

Voor dringende aanvragen is de stichting 24/7 bereikbaar op het telefoonnummer: 085 130 47 90.

Kijk voor meer informatie op: www.stichtingstill.nl